

NOTA VAN TOELICHTING

I. Algemeen deel

De BES eilanden vormen sinds 10 oktober 2010 een onderdeel van het land Nederland. Er is een nieuw fiscaal stelsel ontworpen voor de BES eilanden dat afwijkt van het bestaande Nederlandse belastingstelsel. Dit betekent dat in het land Nederland twee verschillende fiscale stelsels zullen gelden. Een belangrijk kenmerk van het nieuwe fiscale stelsel voor de BES eilanden is dat de traditionele winstbelasting voor lichamen wordt vervangen door de zogenoemde vastgoedbelasting (een heffing over commercieel vastgoed) en de opbrengstbelasting (een belasting over uitdelingen van winst). In de artikelsgewijze toelichting op artikel 1.3 (Belastingen waarop het besluit van toepassing is), wordt nader ingegaan op de genoemde belastingen.

Het nieuw ontworpen belastingstelsel voor de BES eilanden voorziet in een antimisbruikregeling die ertoe dient het nieuwe stelsel in het bijzonder te richten op het lokale bedrijfsleven en op reëel buitenlands bedrijfsleven dat investeert en werkgelegenheid creëert in de BES eilanden. Dit wordt vormgegeven door middel van de bepalingen genoemd in artikel 5.2 van de Belastingwet BES. Hierin is geregeld dat enkel lichamen, die zijn toegelaten tot een handels- en dienstenentrepot (artikel 5.2, derde lid) of lichamen aan wie een beschikking is afgegeven zoals bedoeld in artikel 5.2, tweede lid, geacht worden te zijn gevestigd in de BES eilanden. Alle overige in de BES eilanden gevestigde lichamen worden voor de toepassing van de opbrengstbelasting geacht in Nederland te zijn gevestigd. Dit is verwoord in het eerste lid van artikel 5.2. In deze bepaling is de zogenoemde 'vestigingsplaatsfictie' opgenomen: een lichaam dat in de BES eilanden is gevestigd, wordt geacht in Nederland te zijn gevestigd indien niet aan de voorwaarden van het tweede of het derde lid van artikel 5.2 is voldaan. Dit heeft tot gevolg dat op deze lichamen de Nederlandse vennootschapsbelasting en dividendbelasting van toepassing is. De Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en de Wet op de dividendbelasting 1965 zullen via de invoeringswet fiscaal stelsel BES hierop worden aangepast.

Twee fiscale stelsels betekent een risico van dubbele belasting of dubbele vrijstelling. Om deze verschijnselen zoveel mogelijk weg te nemen, wordt voorzien in een regeling tussen het in Europa gelegen deel van Nederland en de BES eilanden. Vanwege het voorgaande is in artikel 8.121 van de Belastingwet BES en artikel 37 van de Algemene wet inzake Rijksbelastingen een delegatiebevoegdheid opgenomen, met het oog op de totstandbrenging van een regeling ter voorkoming van dubbele belasting of dubbele vrijstelling tussen beide stelsels. Deze algemene maatregel van bestuur kan worden aangehaald als "Belastingregeling voor het land Nederland" (hierna ook: besluit of BRN).

De doelstelling van dit besluit is vergelijkbaar met de bestaande Belastingregeling voor het Koninkrijk (hierna: BRK). In de BRK zijn de fiscale verhoudingen tussen de verschillende landen van het Koninkrijk geregeld. Bij het ontwerpen van dit besluit is getracht - zoveel als mogelijk - aan te sluiten bij het OESO-modelverdrag en het verdragsbeleid van het land Nederland. Hierdoor kan gebruik worden gemaakt van het bestaande begrippenkader. Op basis van de bijzondere

situatie - de aanwezigheid van twee verschillende fiscale stelsels binnen één land en daarenboven de afwezigheid van een traditionele winstbelasting voor lichamen in de BES eilanden - is echter soms sprake van een andere uitwerking. Het feit dat het besluit van toepassing is voor situaties binnen het land Nederland impliceert dat voor sommige van de gebruikelijke bepalingen in een belastingverdrag geen noodzaak tot opnemng bestaat. Het besluit handelt over situaties binnen één land met één bevoegde fiscale autoriteit en één belastingdienst. Aldus bestaat geen noodzaak voor opnemng van een bepaling over bijstand bij invordering, uitwisseling van inlichtingen, onderling overleg. Tevens zijn bepalingen aangaande non-discriminatie en de fiscale behandeling van diplomatieke vertegenwoordiging binnen één land overbodig. Waar sprake is van bijzondere bepalingen wordt dat nader toegelicht. Wat betreft de nummering van de artikelen is ervoor gekozen aan te sluiten bij de systematiek die in de Belastingwet BES is gekozen.

In dit besluit zijn geen toewijzingsbepalingen aangaande schenk- en erfbelasting opgenomen. Aangezien het fiscale stelsel voor de BES eilanden dergelijke belastingen niet kent, kan geen sprake zijn van dubbele heffing. De in Nederland toepasselijke wetgeving dienaangaande zal in voorkomende gevallen onverkort toepassing vinden.

Tot slot dient te worden vermeld dat dit besluit geen antimisbruikbepalingen bevat. De uitleg van de twee fiscale stelsels is in laatste instantie voorbehouden aan de Hoge Raad, waarbij in voorkomende gevallen de *fraus legis* doctrine toegepast kan worden.

II. Artikelsgewijs

Hoofdstuk I Algemene bepalingen

Artikel 1.1 (Begripsbepalingen)

In de onderdelen a en b, worden de begrippen 'heffingsgebied' en 'heffingsgebieden' geïntroduceerd. Aangezien de BES eilanden en Nederland tot dezelfde rechtsorde gaan behoren, maar een verschillende belastingwetgeving kennen, moest gezocht worden naar een alternatief voor de in belastingverdragen gebruikelijke uitdrukkingen als 'staat', 'land' of 'mogendheid'. Er is gekozen voor de uitdrukking 'heffingsgebied'. In het kader van dit besluit zijn twee heffingsgebieden te onderscheiden: 'Nederland' en de 'BES eilanden', welke in de onderdelen c en d zijn omschreven. De uitdrukking 'Nederland' is grotendeels ontleend aan de in artikel III, hoofdstuk I, onderdeel B, van de Invoeringswet fiscaal stelsel BES gebruikte omschrijving. De uitdrukking de 'BES eilanden' is ontleend aan artikel 1.3, onderdeel h, van de Belastingwet BES.

Artikel 1.2 (Toepassingsbereik)

In dit artikel wordt geregeld dat alleen inwoners (natuurlijke personen of lichamen) van één van beide heffingsgebieden of van beide heffingsgebieden een beroep kunnen doen op de voordelen van het besluit. Dit betekent dat inwoners van derde landen niet in aanmerking komen voor deze voordelen. Nadrukkelijk wordt niet verwezen naar nationaliteit, maar wordt aangesloten bij het inwonerschap van de betrokken belastingplichtige.

Artikel 1.3 (Belastingen waarop het besluit van toepassing is)

In dit artikel is bepaald dat de werkingssfeer van het besluit beperkt is tot daarin genoemde belastingen naar het inkomen.

In onderdeel a zijn de bestaande belastingen van Nederland opgesomd die onder de werkingssfeer van het besluit vallen. In onderdeel b zijn de belastingen van de BES eilanden opgesomd die onder de werkingssfeer van het besluit vallen. Ingevolge het wetsvoorstel Belastingwet BES worden twee nieuwe heffingen naar het inkomen ingevoerd ter vervanging van de op de (voormalige) Nederlandse Antillen bestaande traditionele winstbelasting: de 'vastgoedbelasting' en de 'opbrengstbelasting'. De vastgoedbelasting wordt voor lichamen beschouwd als een winstbelasting, waarvan de belastbare grondslag op forfaitaire wijze wordt bepaald. Het feitelijke bedrijfsresultaat is irrelevant. De hoofdregel is dat de vastgoedbelasting wordt geheven van personen (natuurlijke personen en lichamen) die eigenaar zijn van (een) in de BES eilanden gelegen onroerende za(a)k(en) met uitzondering van eigen woningen en onroerende zaken van IB ondernemers. De belastbare grondslag wordt gesteld op een bepaald percentage van de waarde van de onroerende zaak. De opbrengstbelasting is een heffing die elke winstuitdeling door in de BES eilanden gevestigde lichamen in de heffing betreft. De vastgoedbelasting en de opbrengstbelasting zijn meer uitgebreid toegelicht in de memorie van toelichting bij de Belastingwet BES¹.

Artikel 1.4 (Inwoner)

Het eerste lid heeft ten doel aan te geven welke personen als inwoner van één of van beide heffingsgebieden worden aangemerkt en daarmee recht hebben op toepassing van dit besluit.

In het tweede lid is omschreven welke personen als inwoner van Nederland worden aangemerkt. Hierbij wordt verwezen naar de desbetreffende bepalingen van de Nederlandse belastingwetgeving. In onderdeel d wordt verwezen naar artikel 5.2 van de Belastingwet BES. Het eerste lid van artikel 5.2 bevat de in het algemene deel reeds genoemde vestigingsplaatsfictie. Deze fictie regelt dat lichamen die in de BES eilanden niet voldoende actief zijn, ondanks hun feitelijke vestiging aldaar, voor de toepassing van de Belastingwet BES naar Nederland worden gehaald. Dergelijke vennootschappen worden dus geacht inwoner van Nederland te zijn. De vestigingsplaatsfictie is meer uitgebreid toegelicht in de memorie van toelichting bij de Belastingwet BES².

In het derde lid is omschreven welke personen als inwoner van de BES eilanden worden aangemerkt. In onderdeel a wordt verwezen naar artikel 1.5 van de Belastingwet BES. In dit artikel is de woonplaatsbepaling neergelegd, welke is ontleend aan artikel 4 van de Algemene Landsverordening Landsbelastingen van de (voormalige) Nederlandse Antillen en artikel 4 van de Algemene wet rijksbelastingen. Wellicht ten overvloede wordt vermeld dat een lichaam dat ingevolge artikel 5.2, tweede of derde lid van de Belastingwet BES geacht wordt inwoner te zijn van de BES eilanden reeds op basis van artikel 1.5 van de Belastingwet BES recht heeft op toepassing van dit besluit. In artikel 1.4, derde lid, onderdeel b, van dit besluit wordt verwezen naar artikel 1, tweede lid van de Wet inkomstenbelasting BES. Hierin is de woonplaatsbepaling voor natuurlijke personen geregeld.

¹ Kamerstukken II 2009/10, 32 189, nr. 3, blz. 12 tot en met 16.

² Kamerstukken II 2009/10, 32 189, no. 3, blz. 54 en 55.

Het vierde lid bevat een uitbreiding van het begrip 'inwoner van een heffingsgebied' voor het heffingsgebied zelf, een staatkundig onderdeel of een plaatselijk publiekrechtelijke rechtspersoon.

Het vijfde lid bevat de zogenoemde 'tie-breakerbepaling' voor natuurlijke personen. Deze bewerkstelligt dat een natuurlijke persoon voor de toepassing van dit besluit slechts in één heffingsgebied geacht wordt te wonen, ongeacht het feit dat deze persoon volgens de wetgeving van de beide heffingsgebieden in het desbetreffende heffingsgebied wordt aangemerkt als inwoner. Als de 'tie-breakerbepaling' geen oplossing biedt, regelt de inspecteur de aangelegenheid. Aangezien een eventuele dubbele woonplaats eigenlijk een kwestie is binnen het land Nederland, is gekozen voor een iets eenvoudiger vorm dan gebruikelijk is in belastingverdragen.

Het zesde lid bevat een bepaling inzake lichamen met een dubbele vestigingsplaats, ook wel de 'corporate tie-breakerbepaling' genoemd. Een lichaam met een dubbele vestigingsplaats wordt geacht voor de toepassing van het besluit zijn woonplaats te hebben in het heffingsgebied waar de werkelijke leiding van het lichaam wordt uitgeoefend. Een dubbele vestigingsplaats komt bijvoorbeeld aan de orde door de werking van artikel 2, vierde lid, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 indien een naar Nederlands recht opgericht lichaam naar de omstandigheden is gevestigd in de BES eilanden.

In het zevende lid is bepaald dat een lichaam dat volgens de toepasselijke wetgeving inwoner is van Nederland of de BES eilanden voor de toepassing van dit besluit toch niet als inwoner wordt aangemerkt, indien dit lichaam op grond van een belastingverdrag tussen Nederland (of de BES eilanden) en een derde land, op grond van de tie-breaker in dat belastingverdrag als inwoner wordt aangemerkt van dat derde land. Deze uitleg is in overeenstemming met het door Nederland ingenomen standpunt dat een lichaam dat uitsluitend op grond van de vestigingsplaatsfictie van artikel 2, vierde lid van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 onderworpen is aan de Nederlandse belastingheffing, voor toepassing van dit besluit niet kan worden aangemerkt als inwoner van Nederland indien de werkelijke leiding in een derde verdragsland is gelegen en op grond van dat belastingverdrag het lichaam in Nederland beperkt belastingplichtig is. Omdat bij de definiëring van het begrip 'inwoner' in dit besluit niet voldaan wordt aan het concept van "full tax liability" als bedoeld in artikel 4 van het OESO-modelverdrag kan een dergelijke situatie vóórkomen. Dit is de reden voor opneming van de bepaling in het zevende lid. Deze bepaling heeft voorrang op de bepaling van het zesde lid waarin de 'corporate tie-breakerbepaling' is geregeld.

In het achtste lid is bepaald dat een lichaam dat in de BES eilanden is gevestigd maar ingevolge artikel 5.2, eerste lid, van de Belastingwet BES³ geacht wordt in Nederland te zijn gevestigd, geacht alleen inwoner te zijn van Nederland. Deze bepaling heeft voorrang op de bepaling van het zesde lid waarin de 'corporate tie-breakerbepaling' is geregeld. In dit achtste lid wordt tevens verwezen naar artikel 2, achtste lid van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en artikel 1, zesde lid, van de Wet op de dividendbelasting 1965. Met

³ Zie hiervoor paragraaf A. Algemeen deel, bl. 1, derde alinea, waar artikel 5.2 van de Belastingwet BES is besproken.

deze twee laatstgenoemde bepalingen wordt de vestigingsplaatsfictie van de Belastingwet BES (artikel 5.2 van de Belastingwet BES) in de Nederlandse wetgeving 'geïmporteerd'. Tot slot dient hierbij vermelding dat de werking van de vestigingsplaatsfictie van de Belastingwet BES zich beperkt tot de in het achtste lid genoemde wetten. Dit betekent het volgende. Indien een lichaam gevestigd is in de BES eilanden, maar ingevolge de vestigingsplaatsfictie inwoner is van Nederland, er geen uitstralingseffect is naar andere inkomenscategorieën, zoals inkomsten uit dienstbetrekking (artikel 2.6 van dit besluit) en bestuurders- en commissarissenbeloningen (artikel 2.7 van dit besluit): voor de toewijzing van heffingbevoegdheid van desbetreffende inkomenscategorieën wordt het lichaam geacht in de BES eilanden te zijn gevestigd (met andere woorden de vestigingsplaatsfictie wordt dan genegeerd).

Artikel 1.5 (Vaste inrichting)

In dit artikel wordt - conform het OESO-modelverdrag en het verdragsbeleid van het land Nederland - de uitdrukking 'vaste inrichting' gedefinieerd. Er zijn drie soorten vaste inrichtingen te onderscheiden: de 'fysieke vaste inrichting' (eerste lid), de 'uitvoering-van-werken-vaste-inrichting' (derde lid) en de 'vaste-vertegenwoordiging-vaste-inrichting' (zevende lid). Het zesde lid bevat uitzonderingen die op alle drie de soorten van toepassing zijn.

In het eerste lid is een algemene definitie opgenomen van de uitdrukking 'vaste inrichting'. De definitie geeft een drietal wezenlijke kenmerken van een vaste inrichting: (i) er moet sprake zijn van een 'bedrijfsinrichting' (bijv. winkel, gebouw, uitrusting of installaties) (ii) de bedrijfsinrichting moet 'vast van aard' zijn (gevestigd op een aparte plaats met zekere duurzaamheid) en (iii) er moet sprake zijn van het 'uitoefenen van werkzaamheden van de onderneming via de vaste bedrijfsinrichting' (er is in het algemeen personeel nodig, dat die werkzaamheden verricht).

Het tweede lid bevat een lijst met de typische voorbeelden van een vaste inrichting, uiteraard moet ook in die gevallen voldaan zijn aan de criteria van het eerste lid.

In het derde lid is geregeld dat bouwwerken, constructie- en montagewerkzaamheden in het andere heffingsgebied pas een vaste inrichting vormen, als de duur daarvan langer is dan twaalf maanden. In tegenstelling tot de voorbeelden van het tweede lid worden bijvoorbeeld bouwwerken van langer dan twaalf maanden zonder meer als een vaste inrichting beschouwd. Toetsing aan de algemene criteria van het eerste lid is niet nodig.

Het vierde en het vijfde lid bevat de specifiek Nederlandse bepaling aangaande werkzaamheden buitengaats. In het vierde lid is bepaald dat werkzaamheden buitengaats die in totaal 30 dagen of meer beslaan in een periode van twaalf aaneengesloten maanden, bij wijze van fictie een vaste inrichting vormen. Het drempeltijdvak van twaalf maanden dient per individueel project te worden beoordeeld. In de praktijk zal deze fictie voornamelijk van belang zijn met betrekking tot werkzaamheden in de exploratiefase. De exploitatie van een olie- of gasvoorraad zal in het algemeen onder zodanige omstandigheden plaatsvinden, dat reeds op grond van de overige bepalingen van dit artikel sprake is van een vaste inrichting. Het vijfde lid bevat een antimisbruikregeling voor verbonden ondernemingen ter zake van werkzaamheden buitengaats. Dit

sluit aan bij de wetgeving die van toepassing is in het Europese deel van Nederland (artikel 17a, eerste lid, onderdeel f, Wet Vennootschapsbelasting 1969).

Het zesde lid bevat een opsomming van activiteiten die niet tot een vaste inrichting leiden. Ook al wordt de activiteit uitgeoefend door middel van een vaste bedrijfsinrichting, dan nog is er geen sprake van een vaste inrichting. Het gemeenschappelijke kenmerk van deze activiteiten is dat het in het algemeen gaat om voorbereidende of hulpwerkzaamheden, zoals blijkt uit onderdeel e.

In het zevende lid is geregeld dat een persoon (een natuurlijke persoon of een lichaam) die bevoegd is om contracten af te sluiten namens de onderneming (een afhankelijke/vaste vertegenwoordiger) en van deze bevoegdheid regelmatig gebruikmaakt, als een vaste inrichting van die onderneming wordt aangemerkt. Een vaste bedrijfsinrichting hoeft daarvoor niet aanwezig te zijn. Er hoeft dus niet voldaan te worden aan de algemene criteria van het eerste lid. Alleen als de activiteiten van de vertegenwoordiger als voorbereidende of hulpwerkzaamheden vallen onder het zesde lid, kan de vertegenwoordiger niet als vaste inrichting van de onderneming worden aangemerkt.

In het achtste lid is bepaald dat de activiteiten van de zelfstandige agent (makelaar, commissionair of andere agent) op zichzelf geen vaste inrichting vormen. Voorwaarde voor het niet vormen van een vaste inrichting is dat de zelfstandige agent handelt in de normale uitoefening van zijn bedrijf. Dat is het geval als hij juridisch en economisch onafhankelijk is van het bedrijf. De bepaling is enkel opgenomen voor de duidelijkheid. Ook zonder deze bepaling is de onafhankelijke vertegenwoordiger geen vaste inrichting. Onder het zevende lid vallen niet alleen natuurlijke personen maar ook lichamen.

In het negende lid is bepaald dat een dochtervennootschap niet op zichzelf een vaste inrichting van de moedervennootschap vormt. Een dochtervennootschap is immers een juridisch zelfstandig lichaam. Ook als de bedrijfsactiviteiten van de dochtervennootschap worden geleid door de moedervennootschap, wordt de dochter nog niet automatisch een vaste inrichting van de moeder. Ook omgekeerd vormt een moedervennootschap niet op zichzelf een vaste inrichting van de dochtervennootschap.

Hoofdstuk II Belastingheffing naar het inkomen

Artikel 2.1 (Inkomsten uit onroerende zaken)

In het eerste lid is de gebruikelijke hoofdregel opgenomen - conform het OESO-modelverdrag - dat inkomsten uit onroerende zaken mogen worden belast volgens de in het heffingsgebied toepasselijke belastingwetgeving waar deze onroerende zaken zijn gelegen. In de tweede volzin van het eerste lid wordt hierop een uitzondering gemaakt voor een lichaam dat is gevestigd in de BES eilanden, maar ingevolge de vestigingsplaatsfictie van artikel 5.2, eerste lid van de Belastingwet BES geacht wordt te zijn gevestigd in Nederland. Indien een dergelijk lichaam het genot heeft krachtens eigendom, bezit of beperkt recht van een onroerende zaak, gelegen in de BES eilanden, is dit lichaam vrijgesteld van de vastgoedbelasting (artikel 4.4, onderdeel j van de Belastingwet BES). Om nu te voorkomen dat nergens belasting kan worden geheven, is het

heffingsrecht over inkomsten uit onroerende zaken gelegen in de BES eilanden verkregen door een dergelijk lichaam toegewezen aan Nederland conform de aldaar toepasselijke belastingwetgeving.

Ingevolge het tweede lid wordt voor de betekenis van de uitdrukking 'onroerende zaken' aangeknoopt bij de inhoud van dat begrip volgens de wetgeving van het heffingsgebied waar de onroerende zaken zijn gelegen. De Nederlandse wetgeving beschouwt onder andere als onroerende zaken (artikel 3 van boek 3 van het Burgerlijk Wetboek) de grond, de nog niet gewonnen delfstoffen, de met de grond verenigde beplantingen, alsmede de gebouwen en werken die duurzaam met de grond zijn verenigd, hetzij rechtstreeks, hetzij door vereniging met andere gebouwen of werken. Al hetgeen volgens de verkeersopvatting onderdeel van een onroerende zaak uitmaakt, is bestanddeel van die zaak en daarmee onroerend. Verder kan een zaak ook als bestanddeel worden aangerekend, indien deze zodanig verbonden wordt met een hoofdzaak dat zij daarvan niet kan worden gescheiden zonder dat daarmee beschadiging van betekenis wordt toegebracht aan een van de zaken.

In het derde lid is vastgelegd dat exploratie- en exploitatierechten inzake natuurlijke rijkdommen worden aangemerkt als onroerende zaken die zijn gelegen in het heffingsgebied waartoe de zeebodem en de ondergrond behoort waarop deze rechten betrekking hebben. Tevens is vastgelegd dat exploratie- en exploitatierechten inzake natuurlijke rijkdommen deel uitmaken van het vermogen van een vaste inrichting die in dat heffingsgebied is gevestigd. Een dergelijke vaste inrichting is of een feitelijke vaste inrichting in de zin van artikel 1.5 (Vaste inrichting) of een fictieve vaste inrichting in de zin van artikel 1.5, vierde en vijfde lid (handelend over werkzaamheden buitengaats). Hiermee wordt verduidelijkt dat inkomsten die uit dergelijke rechten worden genoten en winst die met de vervreemding van dergelijke rechten wordt behaald, aan het heffingsgebied waar de onroerende zaken zijn gelegen ter belastingheffing toekomt conform de aldaar toepasselijke belastingwetgeving. Deze van het OESO-modelverdrag afwijkende bepaling is conform het Nederlandse verdragsbeleid.

In het vierde lid is vastgelegd dat dit artikel (Inkomsten uit onroerende zaken) van toepassing is op elke vorm van exploitatie van onroerende zaken. Niet van belang is of sprake is van beleggingsinkomsten uit onroerende zaken dan wel van ondernemingsgewijze exploitatie van onroerende zaken. Dit vierde lid kan worden gezien in samenhang met het derde lid van artikel 2.2 (Winst uit onderneming).

Op basis van het vijfde lid dient dit artikel (Inkomsten uit onroerende zaken) ook te worden toegepast op inkomsten uit onroerende zaken die behoren tot het vermogen van een onderneming. Inkomsten uit onroerende zaken van een onderneming vallen derhalve voor de verdeling van de heffingsrechten tussen het heffingsgebied waar de onderneming is gevestigd en het heffingsgebied waar de onroerende zaak is gelegen niet onder de toepassing van artikel 2.2 (Winst uit onderneming), maar onder toepassing van artikel 2.1. Artikel 2.1 heeft als 'lex specialis' voorrang op artikel 2.2.

Artikel 2.2 (Winst uit onderneming)

In dit artikel is bepaald hoe de heffingsbevoegdheid is toegedeeld conform de in beide heffingsgebieden toepasselijke belastingwetgeving met betrekking tot winst uit onderneming.

In het eerste lid is bepaald dat, indien een onderneming van een heffingsgebied haar bedrijf uitoefent door middel van een in het andere heffingsgebied aanwezige vaste inrichting, de

winst van die onderneming mag worden belast in dat andere heffingsgebied volgens de aldaar toepasselijke belastingwetgeving voor zover de winst aan de vaste inrichting kan worden toegerekend.

In het tweede lid is bepaald dat de winsttoerekening aan de vaste inrichting op basis van de zogenoemde 'zelfstandigheidsfictie' dient te geschieden: de winst van de vaste inrichting wordt bepaald als ware de vaste inrichting een onafhankelijke onderneming die op zakelijke basis handelt met de onderneming waarvan zij deel uitmaakt.

In het derde lid is bepaald dat in de winst begrepen inkomstenbestanddelen die afzonderlijk in andere artikelen van het besluit worden behandeld, door die artikelen worden beheerst.

Artikel 2.3 (Zee- en luchtvaart)

In dit artikel wordt het heffingsrecht geregeld over in het internationale verkeer behaalde winsten uit scheep- en luchtvaart. Artikel 2.3 wijkt af van de algemene toewijzing van ondernemingswinst zoals beschreven in artikel 2.2. Artikel 2.3 heeft derhalve als 'lex specialis' voorrang boven de algemene bepaling van artikel 2.2.

In het eerste lid is bepaald dat de winst, behaald met de exploitatie van schepen en luchtvaartuigen in het internationale verkeer, ter belastingheffing is toegewezen aan het heffingsgebied waar de onderneming haar woonplaats heeft, conform de aldaar toepasselijke belastingwetgeving.

In het tweede lid is vastgelegd dat de bepalingen van het eerste lid ook van toepassing zijn op winst die wordt verkregen uit de exploitatie van schepen en luchtvaartuigen door middel van participatie in een poolovereenkomst of deelname in een gemeenschappelijk bedrijf of een internationaal opererend agentschap.

Artikel 2.4 (Dividenden)

In het eerste lid is vastgelegd dat de belastingheffing over dividenden betaald door het uitkerende lichaam dat inwoner is van een van de heffingsgebieden aan een inwoner van het andere heffingsgebied toegewezen is aan het heffingsgebied waar de ontvanger van het dividend haar woonplaats heeft, conform de aldaar toepasselijke belastingwetgeving.

In het tweede lid is bepaald dat tevens het heffingsgebied waarvan het uitkerende lichaam inwoner is, overeenkomstig de aldaar toepasselijke wetgeving bronbelasting mag inhouden over de desbetreffende dividenden. Indien het uitkerende lichaam inwoner is van Nederland mag 15% dividendbelasting over het bruto bedrag van de uitgekeerde dividenden ingehouden worden, indien het uitkerende lichaam inwoner is van de BES eilanden mag 5% opbrengstbelasting geheven worden.

Het derde lid bevat een uitzondering op het tweede lid. In dit derde lid is bepaald dat pensioenfondsen die inwoner zijn van de BES eilanden in aanmerking komen voor een vrijstelling van Nederlandse dividendbelasting. Pensioenfondsen die inwoner zijn van Nederland komen echter niet in aanmerking voor een vrijstelling van opbrengstbelasting voor dividenden ontvangen uit de

BES eilanden. De reden is het hierna beschreven hek van 5% opbrengstbelasting om de BES eilanden. Wellicht ten overvloede dient hierbij vermeld te worden dat slechts de door de Pensioenwet BES of Pensioenwet ambtenaren BES gereguleerde pensioenfondsen voor bovengenoemde vrijstelling van Nederlandse dividendbelasting in aanmerking komen. Particuliere pensioen BV's komen aldus hiervoor niet in aanmerking. Hierbij wordt verwezen naar artikel 1.1, eerste lid, onderdeel k, waarin de uitdrukking "pensioenfonds" nader is omschreven.

Het vierde lid bevat een uitzondering op het tweede lid. Voor inwoners van de BES eilanden wordt het Nederlandse dividendbelastingtarief teruggebracht naar nihil indien sprake is van een deelneming in een in Nederland gevestigd lichaam, de voorwaarden hiervoor zijn in dit artikellid weergegeven. Het in Nederland toepasselijke bronbelastingtarief voor deelnemingsdividenden naar de BES eilanden is teruggebracht naar nihil om economische dubbele heffing op vennootschapsniveau te voorkomen. Er kan geen sprake zijn van onbelaste doorstroom van dividenden vanuit Nederland - via de BES eilanden - naar inwoners van derde landen aangezien er volgens de op de BES toepasselijke wetgeving hierover een opbrengstbelasting van 5% wordt geheven. Daarenboven is in de Belastingwet BES de hierboven genoemde vestigingsplaatsfictie opgenomen. Dit is een antimisbruikbepaling die ervoor dient te zorgen dat niet-actieve vennootschappen in de BES eilanden aan de Nederlandse vennootschapsbelasting en dividendbelasting worden onderworpen.

Echter voor inwoners van Nederland met een deelneming in een in de BES eilanden gevestigd lichaam wordt het in de BES eilanden toepasselijke opbrengstbelastingtarief niet teruggebracht van 5% naar nihil. Volgens de in de BES eilanden toepasselijke belastingwetgeving is de opbrengstbelasting samen met de vastgoedbelasting de opvolger van de traditionele winstbelasting die van toepassing was op de (voormalige) Nederlandse Antillen. Het is de bedoeling om een robuust hek van 5% opbrengstbelasting om de BES eilanden te creëren, dat niet kan worden geopend ook niet in deelnemingsituaties. Indien het deelnemingstarief voor dividendstromen van de BES eilanden naar Nederland zou worden teruggebracht van 5% naar nihil, zou zeer makkelijk de opbrengstbelasting kunnen worden ontgaan via het tussenschuiven van een in Nederland gevestigde houdstervenootschap.

In het vijfde lid is bepaald dat de minister van Financiën zal vaststellen onder welke voorwaarden de vermindering van dividendbelasting bij dividend wordt verleend. Hiervoor zullen uitvoeringsvoorschriften worden vastgesteld bevattende de procedures voor teruggaaf dan wel vrijstelling van dividendbelasting.

In het zesde lid is bepaald dat de regeling over bronbelasting over dividenden uit het besluit geen invloed heeft op de heffing van winstbelasting bij de dividendbetalende partij.

Het zevende lid bevat een definitie van de uitdrukking 'dividenden' conform het OESO-modelverdrag en tevens een verwijzing naar de definitie van dividend als bedoeld in de Belastingwet BES.

Het achtste lid bevat een uitzondering op de beperking van het toepasselijke belastingrecht van het heffingsgebied waar het dividend uitkerende lichaam is gevestigd ('de bronstaat') om belasting te heffen. Indien het dividend ontvangende lichaam een vaste inrichting heeft in de

'bronstaat' en het aandelenbezit uit hoofde waarvan de dividenden worden betaald wezenlijk is verbonden met die vaste inrichting, dan is het heffingsrecht over dit dividend toegewezen aan de 'bronstaat' en zijn de bepalingen van artikel 2.2 (Winst uit onderneming) van toepassing.

In het negende lid is bepaald dat in Nederland conform de aldaar toepasselijke belastingwetgeving het aanmerkelijkbelangtarief van 25% kan worden geheven over dividend dat een natuurlijke persoon als aanmerkelijkbelanghouder in een Nederlands lichaam ontvangt gedurende de eerste tien jaar nadat hij uit Nederland naar de BES eilanden is verhuisd. De voorlaatste volzin legt tevens een verband met de volgens de Nederlandse toepasselijke belastingwetgeving bestaande zogenoemde 'conserverende aanslag' ten aanzien van aanmerkelijkbelangaandelen bij emigratie. In de artikelen 25 en 26 van de Invorderingswet 1990 is geregeld dat die aanslagen gedurende tien jaar kunnen worden ingevorderd en daarna worden kwijtgescholden. Het bedrag waarover mag worden geheven, bedraagt niet meer dan het bedrag waarop de vervreemdingsvoordelen volgens de in Nederland toepasselijke wetgeving zijn gesteld bij een vervreemding op het tijdstip waarop de natuurlijke persoon inwoner werd van de BES eilanden. De bepaling is wederkerig en ziet dus ook op de situatie dat een natuurlijke persoon als aanmerkelijkbelanghouder in een BES lichaam dividend ontvangt gedurende de eerste tien jaar, nadat hij uit de BES eilanden naar Nederland is verhuisd.

Tenslotte wordt hierbij vermeld dat een vermindering of teruggave van dividendbelasting alleen zal plaatsvinden aan de uiteindelijk gerechtigde. Ingevolge artikel 13r, onderdeel A, van de Wet geldstelsel BES⁴ wordt artikel 4, zevende lid, van de Wet op de dividendbelasting 1965 aangepast, zodat deze bepaling ook van toepassing is op het besluit. Hierdoor geldt deze antimisbruikbepaling ook in de verhouding tussen Nederland en de BES eilanden.

Artikel 2.5 (Vermogenswinsten)

In dit artikel is de heffingsbevoegdheid over vermogenswinsten geregeld.

In het eerste lid is bepaald aan welk heffingsgebied heffingsbevoegd is gegeven over voordelen verkregen uit vervreemding van onroerende goederen als bedoeld in artikel 2.1 (Inkomsten uit onroerende zaken) van dit besluit. Voor deze categorie inkomsten geldt een primair recht tot belastingheffing voor het heffingsgebied waar de bron is gelegen. In de tweede volzin van het eerste lid wordt hierop een uitzondering gemaakt voor een lichaam dat gevestigd is in de BES eilanden, maar ingevolge artikel 5.2, eerste lid van de Belastingwet BES geacht wordt te zijn gevestigd in Nederland. Indien een dergelijk lichaam het genot heeft krachtens eigendom, bezit of beperkt recht van een onroerende zaak - gelegen in de BES eilanden - is dit lichaam vrijgesteld van de vastgoedbelasting (artikel 4.4, onderdeel j van de Belastingwet BES). Om nu te voorkomen dat nergens belasting kan worden geheven, is het heffingsrecht over voordelen verkregen uit vervreemding van deze onroerende zaken toegewezen aan Nederland volgens de aldaar toepasselijke belastingwetgeving

In het tweede lid wordt het heffingsrecht afgebakend van voordelen uit de vervreemding van roerende zaken die deel uitmaken van het bedrijfsvermogen van een vaste inrichting of een

⁴ Kamerstukken II 2009/10, 32 217

vast middelpunt. Deze voordelen zijn toegewezen aan het heffingsgebied waar de vaste inrichting of het vaste middelpunt is gelegen volgens de aldaar toepasselijke belastingwetgeving.

Het derde lid bevat een bepaling over de afbakening van de heffingsrechten voor voordelen verkregen uit de vervreemding van schepen of luchtvaartuigen in het internationale verkeer.

Over deze voordelen kan uitsluitend worden geheven in het heffingsgebied waar de onderneming inwoner is volgens de aldaar toepasselijke belastingwetgeving.

In het vierde lid is bepaald in welk heffingsgebied volgens de toepasselijke belastingwetgeving mag worden geheven ter zake van de vervreemding van alle andere zaken dan die bedoeld in de eerste drie leden. Er mag uitsluitend worden geheven volgens de in het heffingsgebied toepasselijke belastingwetgeving waarvan de vervreemder inwoner is.

Het vijfde lid bevat een uitzondering op het vierde lid. De vervreemdingswinsten van een natuurlijke persoon, die oorspronkelijk een inwoner was van één van de heffingsgebieden en inwoner is geworden van het andere heffingsgebied, mogen worden belast volgens de toepasselijke belastingwetgeving van het heffingsgebied waar de natuurlijke persoon oorspronkelijk zijn woonplaats had. Deze heffing kan plaatsvinden gedurende een periode van 10 jaar gerekend vanaf het emigratiemoment. De laatste volzin van het vijfde lid bevat een limitering van het heffingsrecht. Het bedrag aan voordelen waarover mag worden geheven, bedraagt niet meer dan het bedrag waarop de fictieve vervreemdingsvoordelen volgens de in het eerstgenoemde heffingsgebied toepasselijke belastingwetgeving zijn gesteld op het tijdstip waarop de natuurlijke persoon inwoner werd van het andere heffingsgebied. Deze limitering is eveneens van toepassing op het in artikel 2.4, negende lid, genoemde heffingsrecht.

Artikel 2.6 (Inkomsten uit dienstbetrekking)

In dit artikel van het besluit wordt geregeld aan welk van de heffingsgebieden het heffingsrecht is toegewezen voor beloningen die een inwoner van een heffingsgebied ontvangt uit een dienstbetrekking.

In het eerste lid is de hoofdregel opgenomen, welke inhoudt dat desbetreffende beloningen mogen worden belast volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de werknemer zijn woonplaats heeft ('woonstaat'). Vervolgens is in dit lid bepaald dat de desbetreffende beloningen in het andere heffingsgebied mogen worden belast, als de werkzaamheden in dat heffingsgebied worden verricht ('werkstaat'). In dit lid wordt een uitzondering gemaakt voor bepaalde inkomenscategorieën. Zo vallen bestuurders en commissarissen van vennootschappen niet onder de werking van dit artikel maar onder de werking van artikel 2.7. Op pensioenen is artikel 2.9 van toepassing, op beloningen uit overheidsfuncties is artikel 2.10 van toepassing en op beloningen van studenten is artikel 2.11 van toepassing. Tevens geldt dit artikel 2.6 niet voor artiesten en sportbeoefenaars, deze uitzondering is geregeld in het laatstgenoemde artikel.

Het tweede lid bevat de gebruikelijke verdeling van heffingsrechten voor inkomsten uit dienstbetrekking. Wellicht ten overvloede wordt verwezen naar de hierboven gegeven toelichting op artikel 1.4 zevende lid. Daar is beschreven dat de werking van de vestigingsplaatsfictie van de Belastingwet BES zich beperkt tot de in het zevende lid van artikel 1.4 genoemde wetten. Indien

een lichaam is gevestigd in de BES eilanden, maar ingevolge de vestigingsplaatsfictie inwoner is van Nederland, heeft de vestigingsplaatsfictie echter geen uitstralingseffect naar inkomsten uit dienstbetrekking: voor de toewijzing van de heffingbevoegdheid van artikel 2.6 wordt het lichaam geacht in de BES eilanden te zijn gevestigd (in plaats van in Nederland). Hierbij wordt het volgende voorbeeld gegeven. Een werknemer, inwoner van Nederland, heeft gedurende een periode van minder dan 183 dagen in een tijdvak van twaalf maanden zijn dienstbetrekking in de BES eilanden uitgeoefend. Zijn beloning wordt betaald door een werkgever die inwoner is van de BES eilanden. Echter deze werkgever wordt ingevolge artikel 5.2 van de Belastingwet BES geacht in Nederland te zijn gevestigd. Zonder het bepaalde in artikel 1.4, achtste lid van dit besluit zou in Nederland volgens de aldaar toepasselijke wetgeving over de genoemde beloning van de werknemer geheven mogen worden. De bedoeling is echter dat in een zodanige situatie hierover volgens de toepasselijke wetgeving van de BES eilanden mag worden geheven.

Het derde lid bevat een afzonderlijke regeling voor werknemers die werkzaam zijn in het internationale verkeer als bemanningslid van een schip of luchtvaartuig. Voor hen geldt dat hun loon slechts belastbaar is volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar zij hun woonplaats hebben ('woonstaat').

Artikel 2.7 (Bestuurders- en commissarissenbeloningen)

In dit artikel is bepaald dat bestuurders- en commissarissenbeloningen mogen worden belast volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de vennootschap, waarvoor de activiteiten worden verricht, is gevestigd. Wellicht ten overvloede wordt (wederom) verwezen naar de hierboven gegeven toelichting op artikel 1.4 zevende lid. Daarin is beschreven dat de werking van de vestigingsplaatsfictie van de Belastingwet BES zich beperkt tot de in het zevende lid van artikel 1.4 genoemde wetten. Indien een lichaam is gevestigd in de BES eilanden, maar ingevolge de vestigingsplaatsfictie inwoner is van Nederland, heeft de vestigingsplaatsfictie echter geen uitstralingseffect naar het heffingsrecht over bestuurders- en commissarissenbeloningen: voor toewijzing van de heffingbevoegdheid van artikel 2.6 wordt het lichaam geacht in de BES eilanden te zijn gevestigd (in plaats van in Nederland). Het volgende voorbeeld is bedoeld ter verduidelijking. Een bestuurder, inwoner van Nederland, is lid van de raad van bestuur van een in de BES eilanden gevestigd lichaam. Dit lichaam wordt - ingevolge artikel 5.2 van de Belastingwet BES - geacht in Nederland te zijn gevestigd. Zonder de bepaling van artikel 1.4, achtste lid, van dit besluit zou het heffingsrecht over de bestuurders- en commissarissenbeloning toekomen aan Nederland. De bedoeling is echter dat in een zodanige situatie over desbetreffende beloningen volgens de toepasselijke wetgeving van de BES eilanden mag worden geheven.

Artikel 2.8 (Artiesten en sportbeoefenaars)

In dit artikel is bepaald dat de inkomsten van artiesten en sportbeoefenaars mogen worden belast volgens de het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de prestatie wordt verricht.

Artikel 2.9 (Pensioenen, lijfrenten, sociale zekerheidsuitkeringen en alimentatie-uitkeringen)

In dit artikel is bepaald volgens welke van de in de heffingsgebieden toepasselijke wetgeving de volgende vier inkomensbestanddelen: pensioenen, lijfrenten, socialezekerheidsuitkeringen en alimentatie-uitkeringen mogen worden belast. Echter, het

heffingsrecht over ambtenarenpensioenen wordt echter bestreken door de bepalingen van artikel 2.10 (Overheidsfuncties).

In het eerste lid is het uitgangspunt opgenomen dat pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen belast mogen worden volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de ontvanger van de inkomensbestanddelen woont ('woonstaatheffing'). De laatste volzin is toegevoegd om te bewerkstelligen dat in het verleden betaalde premies die in het (voormalige) land de Nederlandse Antillen in aanmerking zijn gekomen voor belastingvoordeel bij de opbouw, geacht worden te zijn opgebouwd in de BES eilanden.

In het tweede lid is bepaald dat betalingen wegens afkoop van pensioenrecht of afkoop van recht op lijfrente belast mogen worden volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waaruit deze afkomstig zijn ('bronstaatheffing').

In het derde lid is uitleg gegeven aan de in het eerste lid gebruikte zinsnede "waaruit zij afkomstig zijn". Een inkomensbestanddeel als bedoeld in het eerste lid wordt geacht afkomstig te zijn uit een heffingsgebied voor zover de aanspraak op dat bestanddeel en/of voor zover betaalde premies en bijdragen ter verkrijging van die aanspraak in dat heffingsgebied in aanmerking zijn gekomen voor belastingvoordeel bij de opbouw. Een en ander ongeacht of het pensioen- of lijfrentekapitaal waarop die aanspraak betrekking heeft tussentijds van een in dat heffingsgebied gevestigde (pensioen)verzekeraar is overgedragen naar een in dat andere heffingsgebied gevestigde (pensioen)verzekeraar.

Het vierde lid bevat een definitie van de in dit artikel gebruikte uitdrukking 'lijfrente'.

In het vijfde lid is bepaald dat alimentatie-uitkeringen en andere soortgelijke betalingen die door een inwoner van een heffingsgebied zijn betaald aan een inwoner van het andere heffingsgebied uitsluitend in dat andere heffingsgebied belastbaar zijn volgens de aldaar toepasselijke wetgeving. In dit lid is tevens een definitie van de uitdrukking 'alimentatie-uitkeringen en andere soortgelijke betalingen' opgenomen.

Artikel 2.10 (Overheidsfuncties)

In dit artikel wordt het heffingsrecht geregeld over alle inkomsten (inclusief pensioenen) die worden ontvangen door een natuurlijke persoon van een overheidslichaam gevestigd in een van de heffingsgebieden vanwege werkzaamheden die voor dat heffingsgebied zijn verricht.

In het eerste lid, onderdelen a en b, is het uitgangspunt verwoord dat rijksambtenaren die op basis van Nederlandse arbeidsvoorwaarden worden beloond, volgens de Nederlandse belastingwetgeving worden belast. Voorts worden rijksambtenaren die op basis van de arbeidsvoorwaarden zoals van toepassing voor ambtenaren van de BES eilanden worden beloond, volgens het in de BES eilanden geldende fiscale stelsel in de heffing worden betrokken. Het maakt daarbij niet uit of deze persoon zijn of haar werkzaamheden in Nederland of in de BES eilanden verricht. Het voorgaande betekent dat bijvoorbeeld de rijksvertegenwoordiger in de BES eilanden (min of meer vergelijkbaar met een commissaris van de Koningin) of een Nederlandse rijksambtenaar die op Nederlandse arbeidsvoorwaarden wordt gedetacheerd bij een onderdeel van

de rijksoverheid (bijvoorbeeld een belastingdienstmedewerker, een politieagent of een beleidsambtenaar) in de BES eilanden, steeds in de heffing van de Nederlandse inkomstenbelasting en/of loonbelasting zal worden betrokken. Andersom zal een rijksambtenaar die in dienst komt van het Regionaal Service Center (RSC) en op BES arbeidsvoorwaarden door het RSC wordt gedetacheerd bij bijvoorbeeld de Belastingdienst op Bonaire steeds in de heffing van de in de BES eilanden geldende inkomstenbelasting en/of loonbelasting zal worden betrokken.

In het eerste lid, onderdeel c, is bepaald dat een ambtenaar in dienst bij een lagere overheid (en aldus niet door het Rijk wordt betaald) en op basis van Nederlandse arbeidsvoorwaarden wordt beloond, volgens de Nederlandse belastingwetgeving belast kan worden. Voorts wordt een ambtenaar in dienst bij een lagere overheid en die op basis van de arbeidsvoorwaarden zoals van toepassing voor ambtenaren van de BES eilanden wordt beloond, volgens het in de BES eilanden geldende fiscale stelsel in de heffing worden betrokken.

Het tweede lid ziet op een zogenoemde 'lokaal aangeworven kracht', die in dienst is bij een van de heffingsgebieden, maar woont in het andere heffingsgebied, waar hij tevens de dienstbetrekking uitoefent. De desbetreffende inkomsten mogen dan worden belast volgens de in heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de natuurlijke persoon woont ('de woonstaat'). Als aanvullende eis is gesteld dat voor de toepassing van deze uitzondering deze persoon niet uitsluitend met het oog op het uitoefenen van de dienstbetrekking inwoner van dat heffingsgebied is geworden.

In het derde lid is bepaald dat voor beloningen betaald door een publiekrechtelijk lichaam in het kader van een uitgeoefend bedrijf dat op winst is gericht, aan een natuurlijke persoon in verband met het uitoefenen van de dienstbetrekking, niet artikel 2.10 van toepassing is, maar dat de bepalingen, genoemd in het derde lid, van toepassing zijn.

Artikel 2.11 (Studenten)

Wanneer een student uitsluitend voor zijn studie in een van de heffingsgebieden verblijft, zijn de bedragen die hij ten behoeve van zijn onderhoud, studie of opleiding ontvangt niet belast volgens de in dat heffingsgebied toepasselijke wetgeving, op voorwaarde dat die bedragen afkomstig zijn uit bronnen buiten dat heffingsgebied.

Artikel 2.12 (Overige inkomsten)

In het eerste lid is als hoofdregel bepaald dat inkomensbestanddelen die in de voorgaande artikelen van dit besluit niet zijn behandeld, uitsluitend belastbaar zijn volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de genietter van de inkomensbestanddelen inwoner is ('woonstaat'). Aangezien volgens de geldende wetgeving in beide heffingsgebieden geen bronbelasting wordt geheven op interest of royalty's is er geen noodzaak tot opnemings van separate toewijzingsbepalingen dienaangaande in dit besluit. Dit betekent dat dergelijke inkomensbestanddelen uitsluitend belastbaar zijn in de 'woonstaat'.

Het tweede lid bevat een uitzondering op de genoemde hoofdregel. Indien sprake is van inkomsten uit een derde land, toerekenbaar aan een vaste inrichting, dan mogen deze inkomsten worden belast volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de activiteiten van de vaste inrichting worden uitgeoefend. De bepalingen van artikel 2.2 (Winst uit onderneming) zijn

dan van toepassing. Een voorbeeld hiervan is dividend, afkomstig uit een derde land, dat toerekenbaar is aan een vaste inrichting. Indien echter sprake is van inkomsten van een vaste inrichting die betrekking hebben op een onroerende zaak gelegen in een derde land, dan is wederom de hoofdregel van het eerste lid van toepassing: de inkomsten uit deze onroerende zaak mogen worden belast volgens de in het heffingsgebied toepasselijke wetgeving waar de onderneming die haar bedrijf uitoefent met behulp van die vaste inrichting is gevestigd ('woonstaat'). Indien nu de 'woonstaat' met dat derde land een belastingverdrag heeft, conform het OESO -modelverdrag, dan zal aan het derde land - de zogenoemde 'situstaat' - het heffingsrecht worden toegewezen.

Hoofdstuk III Wijze waarop dubbele belasting wordt vermeden

Artikel 3.1 (Vermijding dubbele belastingheffing)

In het eerste en tweede lid van dit artikel is geregeld hoe voor de inwoners van Nederland respectievelijk van de BES eilanden voorkoming van dubbele belasting wordt toegepast.

In het eerste lid wordt bij de toepassing van de in Nederland geldende belastingwetten de hoofdlijn gekozen zoals die doorgaans in belastingverdragen wordt toegepast. In het eerste lid, onderdeel a, is bepaald dat bij het heffen van belasting van inwoners van Nederland de inkomstenbestanddelen die ingevolge dit besluit volgens de toepasselijke wetgeving van de BES eilanden mogen worden belast, begrepen mogen worden in de grondslag waarnaar de belasting wordt geheven. Vervolgens is in onderdeel b bepaald dat op zogenoemde actieve inkomsten en inkomsten uit onroerende zaken de vrijstellingsmethode overeenkomstig het Nederlandse Besluit voorkoming dubbele belasting 2001 wordt toegepast. Voor de meer passieve inkomsten geldt de verrekeningsmethode, aldus is bepaald in onderdeel c. Dat geldt ook voor bestuurders- en commissarissenbeloningen en voor inkomsten van artiesten en sportbeoefenaars. In de onderdelen d en e is vastgelegd dat voor zogenoemde 'passieve' vaste inrichtingen, respectievelijk voor vaste inrichtingen die - als zij een lichaam geweest waren - ingevolge artikel 5.2 van de Belastingwet BES in Nederland zouden zijn gevestigd, eveneens de verrekeningsmethode en niet de vrijstellingsmethode geldt (eventueel in de BES eilanden betaalde vastgoedbelasting komt voor verrekening met Nederlandse belasting in aanmerking). Voor toepassing van de voorkoming van dubbele belasting worden vaste inrichtingen in de BES eilanden zoveel mogelijk op eenzelfde manier behandeld als deelnemingen die in de BES eilanden zijn gevestigd.

Voor de wijze waarop voor een inwoner van de BES eilanden die inkomsten uit Nederland verkrijgt dubbele belasting wordt vermeden, wordt in het tweede lid verwezen naar het Besluit voorkoming dubbele belasting BES. In deze algemene maatregel van bestuur is geregeld op welke wijze voorkoming van dubbele belasting wordt verleend aan inwoners van de BES eilanden indien niet op andere wijze - bijvoorbeeld door middel van een belastingverdrag - in voorkoming van dubbele belasting is voorzien.

Hoofdstuk IV Slotbepalingen

Artikel 4.1 (Inwerkingtreding)

Dit besluit is van toepassing op de in artikel 1.3 genoemde belastingen. In onderdeel b van artikel 1.3 zijn de in de BES eilanden betreffende belastingen opgesomd: 1° de inkomstenbelasting, 2° de loonbelasting, 3° de vastgoedbelasting, 4° de opbrengstbelasting en 5° het aandeel van de Regering in de netto winsten behaald met de exploitatie van natuurlijke rijkdommen geheven krachtens het Mijnbesluit BES of de Petroleumwet Saba Bank.

In de Invoeringswet openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba⁵ is geregeld dat de oorspronkelijk Nederlands-Antilliaanse Landsverordening IB 1943 en Landsverordening LB 1976 worden omgezet in de Wet inkomstenbelasting BES, respectievelijk Wet loonbelasting BES. Vervolgens worden in de hoofdstukken IIA en IIB van de Invoeringswet fiscaal stelsel BES⁶ de Wet inkomstenbelasting BES en de Wet loonbelasting BES aangepast.

De vastgoedbelasting en de opbrengstbelasting zijn neergelegd in de hoofdstukken IV en V van de Belastingwet BES⁷. Aangezien sprake is van twee verschillende wetsvoorstellen (de Invoeringswet fiscaal stelsel BES en de Belastingwet BES) die separaat dienen te worden goedgekeurd door het Parlement, kan het gebeuren dat beide wetten een verschillend tijdstip van inwerkingtreding zullen kennen.

In artikel 4.1 van dit besluit is vastgelegd dat het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit zal samenvallen met het inwerkingtredingstijdstip van het wetsvoorstel dat als eerste zal gelden. Gedurende de periode dat slechts die eerste wet zal gelden, zal het besluit slechts een beperkte werkingssfeer kennen. Indien bijvoorbeeld de Belastingwet BES (bevattende de vastgoedbelasting en de opbrengstbelasting) eerder zal gelden dan de Invoeringswet fiscaal stelsel BES (bevattende de aanpassingen op de inkomstenbelasting en de loonbelasting) dan zal gedurende de periode vóór inwerkingtreding van het tweede wetsvoorstel het besluit niet van toepassing zijn voor de inkomstenbelasting en de loonbelasting.

Artikel 4.2 (Citeertitel)

In dit artikel is de citeertitel van deze algemene maatregel van bestuur neergelegd. Deze algemene maatregel van bestuur kan worden aangehaald als 'Belastingregeling voor het land Nederland'.

De Staatssecretaris van Financiën,

⁵ Kamerstukken II 2009/10, 31 957

⁶ Kamerstukken II 2009/10, 32 276, nr. 6, blz. 1 t/m 14

⁷ Kamerstukken II 2009/10, 32 189